

til at ophjælpe den paa den sunde og naturlige Maade, hvorpaa den kan fremhjælpedes, og der tror jeg, at foruden saadanne Foranstaltninger som gode Kommunikationsmidler, gode Havne o. s. v. ere Foranstaltninger som den, man her paatænkter, nemlig Oprettelsen af en Kreditforening, der kan sikkre Eierne Laan paa billige og rimelige Vilkaar, netop af den Art, som Alle maa være enige om hører ind under sund og god Fremhjælp af Industrien, en Hjælp, der maaste endog vil sætte Industrien i Stand til snarere at kunne undvære de Gangsurve, som den for Tiden bevæger sig i. Det ærede Medlem sagde, at den korte Amortisations-tid vilde gjøre, at Laantagerne ikke vilde kunne faae Fordel af Laanene, at disse vilde blive saa byrdefulde, at Folk maaste ville sly dem, men der vil jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Eierne af industrielle Eiendomme her i Landet ere vantte til ret byrdefulde Vilkaar i Forveien, og at de i en ganske overordentlig høj Grad sætte Pris paa den Fordel, som gjennem denne Forening vil sikkes dem, nemlig at faae Laan, der i en vis Mærkelde ere uop-sigelige. Naar de kunne opnaa det, tror jeg, at de ere villige til at bære endog saa ret betydelige faste aarlige Udgifter, i alt Fald er der al Udset til, at deres Laan-til-vilkaar ikke vilde blive ringere ved, at de træde ind i denne Forening, end naar de blive udenfor, der er jo tvertimod Rimelighed for, at de vilde blive bedre.

Jeg skal nu vende mig til den høitærede Minister og begynde med at udtale min Paastjønneelse af den, som jeg mener, ret velbillige Maade, hvorpaa han har stillet sig til Sagen. Han indrømmede — og det er jo det, der er Grundbetingelsen for Loven — at der virkelig er Trang til, at en saadan Kreditforening oprettes. Han indrømmede, at Eier af industrielle Eiendomme nu kun have en meget indskrænket Afgang til at faae Laan, forsaavidt den Del af deres Eiendomme, der er bestemt til industriel Brug, er den vigtigste Del af Eiendommen; anderledes forholder det sig naturligvis, hvor den væsentligste Del anvendes til Beboelse eller er Jordtilliggende. Den ærede Minister erklærede sig tilbøjelig til at medvirke til Fremme af denne Sag paa dens videre Stadier. De Indvendinger, der fremkom, vare hovedsagelig, at der i Loven ikke fandtes tilstrækkelig betryggende Bestemmelser, men det er naturligvis en Sjønssag, og jeg udtalte mig temmelig udførlig herom ved Sagens Forelæggelse. Jeg har den Opfattelse, at det paa et saa vagt Omraade som her er en lille Smule uhenigtsmæssigt

at paalægge altfor mange hemmende Bænd og i altfor vid Udstrækning at fastsætte de Former, indenfor hvilken en saadan Kreditforening skal virke. Den høitærede Indenrigsminister gjorde ud fra samme Forudsætning, nemlig Foretagendets Nyhed, det Uprøvede derved, en ganske modsat Betragtning gjældende. Han sagde, at da det er saa nyt og uprøvet, maatte vi netop have mere detaljerede Bestemmelser ind i Loven. Der kan naturligvis ræsonneres paa begge Maader, men i ethvert Tilfælde er det mig fuldstændigt klart, at derpaa kommer Loven ikke til at strande. Jeg tror, at der hos os Forslagsstillere, og det Samme kan vist siges om de fleste Medlemmer af dette Thing, er megen Villighed til paa Sagens Enkeltheder at vise Smødekommen for at faae Noget ud af den. Der vil desuden næppe være Realitetsuenighed om de Bestemmelser, som skulle indføres. Jeg tror, at de garanterende Bestemmelser, som den høitærede Minister ønskede, ligge saa ganske indenfor de Intentioner, som den Kred. af Industridrivende, der har sat denne Sag i Gang, have havt, og indenfor, hvad de have tænkt sig at give gjennem Statuterne. Det vil saaledes ikke være Uenighed om Realiteterne, man her vil komme til at strande paa. Navnlige det Duffe, som den høitærede Minister udtalte om Maximum for de hvide Laan, kan jeg allerede paa Sagens nuværende Standpunkt sige, at jeg vil kunne slutte mig til. Jeg finder, at det er en billig og rimelig Fordring. Det er ganske klart, at vi have enkelte industrielle Eiendomme her i Landet, der ere saa store og saa værdifulde, at man deri kan tænke sig Laan af en saadan Størrelse, at et eventuelt Tab paa en saadan enkelt Eiendom virkelig vilde virke svækkende paa Foreningens Soliditet. Man har jo ogsaa i Statuterne, som Ministeren har havt Leilighed til at se, tænkt en saadan Maximumsgrændse sat, og jeg tror ikke, at der er noget i Veien for at føre den over i Loven. Den høitærede Minister var betænkelig ved, at der i Loven ikke fandtes en bestemt Amortisations-tid. Ogsaa det er jo Noget, man kan forhandle om i et eventuelt Udvalg og paa Sagens senere Stadier. Den Grundtanke, man er gaaet ud fra ved Affattelsen af Loven, er den, at den naturligste Bet. for en saadan Forening formentlig vilde være den samme som for en privat Mand, nemlig at man først lagde hen til at leve for og til at dække eventuelle Tab, og saa først derefter anvendte det Overskydende af den faste aarlige Udbytte til Amortisation. Den ærede Minister har ikke søgt sig tilfredsstillet derved. Han tænkte sig, at de aarlige Udby-